

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **R. B. K.,** zast. JUDr. Janou Mikulovou, advokátkou, se sídlem Ostrava, Stodolní 17, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 2. 2004, č. j. 24 Az 1865/2003 - 25,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podanou kasační stížností napadá shora označený rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9. 7. 2003, č. j. OAM-11716/VL-16-HA14-2001. Tímto rozhodnutím nebyl stěžovateli udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2, resp. § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), a současně bylo rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 tohoto zákona.

V kasační stížnosti stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

V žalobě, která směřovala proti označenému rozhodnutí stěžovatel napadl výroky rozhodnutí žalovaného týkající se ustanovení § 12, § 14 a § 91 zákona o azylu. Žalovaný podle stěžovatele v řízení o udělení azylu porušil § 3 odst. 3 a 4, § 32 odst. 1, § 33 odst. 2, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád). Navrhoval,

aby Krajský soud v Ostravě zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

V následném rozsudku Krajský soud v Ostravě došel obdobně jako správní orgán k závěru, že stěžovatel domovskou zemi neopustil z důvodů upravených zákonem o azylu, t. j. v důsledku pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod, nebo pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů (§ 12 zákona o azylu). Shodně se správním orgánem neshledal ani žádný konkrétní důvod k aplikaci § 14 zákona o azylu (udělení azylu z humanitárních důvodů). Pochybení ze strany správního orgánu neshledal ani při přezkoumání závěru o neexistenci překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu. Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel opustil zemi původu, protože tam nemohl najít žádnou práci a také pro rodinné rozpory. Krajský soud neshledal ani namítané porušení ustanovení správního řádu a žalobu zamítl.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel kasační stížnost, ve které jako důvod kasační stížnosti uvádí nezákonnost, spočívající v nesprávném posouzení otázky soudem v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). K tomu doplnil, že do České republiky přijel poté, co v zemi svého původu hledal bezúspěšně práci. Původně pracoval v bistru své manželky, ale v podnikání se jí přestalo dařit. Její rodina mu začala neúspěch v podnikání vyčítat. V roce 2001 se s manželkou rozvedli a stěžovatel nemá důvod se do Bulharska vracet. Navíc má poznatky, že jejich podnikání s manželkou zkrachovalo, a stěžovateli může hrozit i trestní stíhání v souvislosti s předchozím podnikáním.

Na základě výše uvedeného pak stěžovatel dovozuje, že splňuje podmínky ustanovení § 12 zákona o azylu a požaduje, aby byl napadený rozsudek zrušen a vrácen Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém uvedl, že rozhodnutí správního orgánu, jakož i soudu, byla vydána v souladu s právními předpisy. V dalším odkázal na správní spis. Pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neshledal žalovaný správní orgán důvody.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měl být stěžovateli azyl udělen, nýbrž je jeho úkolem pouze posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s., specifikované stěžovatelem.

Proto je podle Nejvyššího správního soudu třeba nejprve se vyjádřit k významu důvodu podřaditelného pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Pokud jde o stížnostní důvod uváděný v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., t. j. „nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení“, k tomu Nejvyšší správní soud především obecně poznamenává, že nesprávné posouzení právní otázky může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

Taková pochybení však Nejvyšší správní soud v napadeném rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě neshledal.

Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního spisu zjistil především následující podstatné skutečnosti: Ze Žádosti o udělení azylu ze dne 2. 12. 2001 vyplynulo, že stěžovatel opustil území domovské země dne 9. 11. 2001 z důvodů ekonomických a rodinných. V březnu 2001 byl propuštěn z práce v rámci snižování stavu. Kromě toho jejich rodinné podnikání zkrachovalo a on se rozvedl. Známí jeho bývalé manželky mu telefonicky vyhrožují, že jej zničí, kvůli penězům, které si od nich s manželkou vypůjčili „na rozjezd“. Tyto peníze již splatili. Jednou se obrátil na policii ústně, ta přislíbila, že se mu bude věnovat. Nečekal však na výsledky vyšetřování a odjel do ČR. Česká republika je pro něj cílovým státem, chtěl by zde pracovat. Do protokolu o pohovoru ze dne 3. 6. 2003 k důvodům žádosti o udělení azylu na území České republiky pak stěžovatel uvedl, že o azyl žádá proto, že zůstal bez práce, v P. měl bulharského kamaráda, požádal jej, aby za ním mohl přijet do České republiky, a pracovat zde. Azylovým řízením chtěl legalizovat pobyt, protože nenašel jiný způsob legalizace, neměl dostatek finančních prostředků. Rodina jeho bývalé manželky mu klade za vinu neúspěch v manželčině podnikání, a že zůstal bez práce. V případě návratu do vlasti se neobává nikoho, má však strach, že by zůstal opět bez práce. Na otázku, proč dříve uváděl, že je mu vyhrožováno známými jeho ženy, odpověděl, že když telefonoval s matkou, ta mu vzkázala od rodiny jeho bývalé ženy, že až jej chytnou, tak si s ním vyřídí účty. Na závěr pohovoru byl stěžovatel seznámen s tím, že správní orgán má pro posouzení jím uváděných skutečností k dispozici zejména Zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o situaci v oblasti dodržování lidských práv v Bulharsku za roky 1999 až 2002, Zprávy o svobodě vyznání v Bulharsku za roky 2000 až 2002, informace z Databanky ČTK - Bulharsko, aktuální verze a Informaci MV Velké Británie o zemi – Bulharsko, září 1999. Z výše označeného Protokolu rovněž vyplynulo, že stěžovateli byla na závěr pohovoru (vedeného za přítomnosti tlumočníka) poskytnuta možnost, aby se s těmito materiály seznámil, vyjádřil se k nim, resp. navrhl jejich doplnění. Stěžovatel však uvedl, že nabízené možnosti využít nechce.

Z takto zjištěného skutkového stavu, a to v rozhodující míře přímo od stěžovatele, vycházel jak správní orgán, tak i soud, a jejich závěr o tom, že stěžovatel v žádosti neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, tak plně vychází ze skutkového stavu zjištěného v průběhu správního řízení v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Naopak Nejvyšší správní soud uvádí, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů. K nesprávnému posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení tak podle Nejvyššího správního soudu nedošlo. Nejvyšší správní soud shrnuje, že krajský soud správně posoudil, že skutkový stav byl žalovaným správním orgánem zjištěn přesně, důkazy, které si správní orgán opatřil byly úplné, a nechybí ani logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro něj.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v souzené věci neshledal stěžovatelem uváděné skutečnosti, ve spojení s ustanovením § 103 odst. 1 s. ř. s., za opodstatněné. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Vzhledem ke skutečnosti, že Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Protože žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 24. 2. 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu